

Arrest

nr. 162 587 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die loco advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2015 dienen verzoekers een aanvraag in tot machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 juli 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkene in 2005 gehuwd was met een Belgische onderdaan. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De verzoekster roept de duur van haar verblijf (nl ruime tijd) en haar integratie in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, vorm geen buitengewone omstandigheid. De aangehaalde medische elementen hebben al het voorwerp uitgemaakt van een negatieve beslissing 9Ter. dd. 13.03.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de tweede verzoekende partij als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het in eigen naam ingediend werd door de tweede verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster)

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“In haar nota met opmerkingen tracht verweerster aan te tonen dat zij de bestreden beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd en dat zij de opgeworpen schendingen niet heeft begaan.

Verzoekster blijft erbij dat de bestreden beslissing van 17 juli 2015 op een niet-afdoende wijze werd gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de 3 bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende besluit tot de onontvankelijkheid van verzoekster omdat er geen buitengewone omstandigheden aangenomen konden worden.

Het weze hier herhaald dat verzoekster en haar zoon de Marokkaanse nationaliteit hebben en deze identiteitsdocumenten hebben voorgelegd.

Het is totaal onbegrijpelijk waarom verweerster de situatie van verzoekster en haar zoon gewoonweg negeert. Ook in de nota met opmerkingen van verweerster wordt geen redelijke uitleg gegeven waarom er geen rekening kan worden gehouden met de uitzonderlijke situatie van verzoekster.

Dat verzoekster en haar zoon niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen spreekt voor zich. Het is bijzonder moeilijk voor verzoekster en haar zoon om terug te keren en daar de aanvraag te doen. De zoon van verzoekster is schoolgaande en een voortreffelijke leerling. Dit wordt uitgebreid gedocumenteerd door verschillende instanties en werd overgemaakt aan verweerster. Teruggaan naar het land van herkomst zou betekenen dat de zoon van verzoekster zijn school zou moeten onderbreken en zo kostbare tijd zou verliezen. Het is niet enkel het verlies van tijd maar tevens zijn vrienden, het sociaal leven van de zoon zou volledig onderbroken worden door het aanvragen in het land van herkomst van een visum. De zoon van verzoekster spreekt trouwens perfect de Nederlandse taal en is in België uitstekend geïntegreerd. De zoon van verzoekster spreekt de eigen taal nauwelijks, zijn moedertaal is de Nederlandse taal geworden, daarin kan hij zich perfect uitdrukken. Verder wenst verzoekster dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Het loutere feit dat verzoekster in België verblijft, er al haar socio-economische belangen heeft, in België haar zoon heeft, zijn volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het louter stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid”, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekster meent dat verwerende partij niet 4 afdoende gemotiveerd heeft, waarom de aangehaalde elementen in haar verzoek tot regularisatie niet als “buitengewone omstandigheid” mogen beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan “buitengewone omstandigheden”, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekster in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het blijkt dat ze rekening houdt met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en in concreto motiveert aangaande de door verzoekster specifiek in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen buitengewone omstandigheden die volgens haar rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij haar situatie negeert, of dat ze *"in het donker tast"* voor wat betreft de motivering.

3.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om – binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake – de aangehaalde omstandigheden te beoordelen en indien hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteen te zetten waarom niet, quod in casu. De formele motiveringsplicht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt verweerder niet op om in het algemeen te omschrijven wat buitengewone omstandigheden zijn. Verder, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.5. Aangezien verzoekster verder inhoudelijke kritiek geeft op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Verzoekster schat haar situatie zelf in als een uitzonderlijke situatie, is van oordeel *"dat het voor zich spreekt"* dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en poneert dat dit bijzonder moeilijk is, doch hiermee toont ze niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tewerk is gegaan.

3.7. Verzoekster herhaalt het argument dat aangehaald werd in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, namelijk het schoollopen van haar zoon, doch noch hiermee noch door te benadrukken dat zij uitgebreide documentatie in dit verband heeft neergelegd, kan zij de afweging die door de verwerende partij te dezen gedaan werd, namelijk *"Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is"* aan het wankelen brengen.

3.8. Verzoekster benadrukt de integratie van haar zoon, doch hiermee doet ze geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze stelt, *"De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van*

de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001)”.

3.9. Waar verzoekster vraagt dat de Raad *“er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet”*, ziet de Raad niet in hoe dit betoog aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart of internationaal paspoort (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Dit houdt in dat het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden op zich een onontvankelijkheidsbeslissing kan schragen waarbij verweerder dus niet gehouden is zich uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat bijgevolg aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden zou zijn voldaan.

3.10. Met haar overtuiging ten slotte dat de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen is, toont verzoekster niet aan dat deze beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA